

[Pürschel.]

hvor jeg har været til Stede, sagt, at: hvis jeg — L. Rasmussen — sad som Forsvarsminister, og der kom en Situation, hvor Danmark blev viklet ind i Krig, saa vilde det være min Pligt som Forsvarsminister at bruge det Værn, som lovligt fandtes i Landet. Det har det ærede Medlem sagt mange Gange ude paa Møder, og dette er ogsaa det eneste Standpunkt, som rimer med den Stilling, man i 1914 og følgende Aar tog fra socialdemokratisk og radikal Side. Altsaa, det ærede Medlem vilde, hvis han sad med Ansvar, være nødt til at bruge den Ordning, som forefindes, og derfor er det en fuldkommen uansvarlig Handling, naar man under sin Regeringsperiode ikke sørger for, at der bevilges de fornødne Midler til Vedligeholdelsen af de Beholdninger, som paa forskellig Maade er nødvendige. Derved paadrager man sig et meget betydeligt Ansvar, og det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen har fra sin Ministertid et meget betydeligt Ansvar i saa Henseende, som han ikke paa nogen Maade skal kunne vride sig fra.

Nu er Stillingen den, at vi i Øjeblikket har en Regering, der erklærer at være en forsvarsvenlig Regering. Det vilde vi jo ogsaa alle sammen gerne tro den er, og vi vilde ønske og haabe, at dette maa give sig Udslag i Gerning. Men jeg vil gerne, ikke mindst foranlediget ved en Udtalelse, som Venstres Ordfører fremsatte, rette et Spørgsmaal til Ministeren. Venstres Ordfører sagde: naar vi har et Program, maa dette i nogen Maade følges. Det er ganske vist en ejendommelig Udtalelse: *i nogen Maade* følges. Det, der var det naturlige, er dog, naar man sidder med Regeringsmagten og man har et Program fastslaaet i en Lov, at man saa ogsaa forelægger for Rigsdagen de Bevillinger, som er nødvendige til denne Lovs Gennemførelse; derom vil man vist ikke paa noget som helst andet Punkt være i Tvivl. Det, der er det besynderlige i den danske Rigsdag, er blot dette, at det ikke er en Opfattelse, som deles af alle Medlemmer. Var det ikke naturligere for det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, at han sagde: Vi fører Kamp om, hvorledes Rigets Forsvarsordning skal være, naar de Love, som bygger dette Forsvar op, ligger paa Rigsdagens Bord; men naar de er vedtaget, er der jo ingen Tvivl om, at Respekten for Rigsdagen, Respekten for Lovgivningsmagten kræver, at den danske Lovgivningsmagt, Bevillingsmyndigheden, stiller til Raadighed de Bevillinger, som er Forudsætningen for Gennemførelsen

af de Love, den selv har vedtaget. Det kan der dog ikke være nogen Tvivl om. Naar det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sagde, at der bliver ikke godt her i Landet, før den sidste Kanon er støbt om til Plovjern . . . (L. Rasmussen: Det var Vilh. Lassen, der sagde det) . . . Ja, det var et Citat af Vilh. Lassen, det ved jeg meget godt — saa vil jeg sige til det ærede Medlem, at der bliver ikke gode Forhold paa dette Omraade, før det ærede Medlem støber sine agitatoriske Kanoner om til parlamentarisk Plovjern og bruger dem paa en forsvarlig Maade til Gennemførelse af de Love, der er vedtaget. Saa bliver der gode Forhold.

Jeg vil altsaa rette det Spørgsmaal til Ministeren, om Ministeren ikke erkender, at det er en Forudsætning for, at Forsvarslovene af 1922 kan siges at være forsvarligt administrerede for Flaadens Vedkommende, at samtlige til Flaadens Linie hørende Skibe er i fuldt tjenstdygtig og sødygtig Stand. Det forekommer mig at være en Forudsætning, som man ikke kan komme udenom. Jeg ved jo, at Ministeren er en energisk Forkæmper for en Ting, som jeg i og for sig synes er rigtig. Ministeren hævder med stor Energi, at det er Rigsdagen, det er Bevillingsmyndigheden, som har det afgørende Ord med Hensyn til, hvor store Bevillinger der skal stilles til Raadighed. Det er naturligvis rigtigt. Det maa jo være saaledes, at Bevillingsmyndigheden, der administrerer alle Landets Pengemidler, ogsaa maa have den afgørende Indflydelse paa, hvorledes disse Pengemidler skal fordeles, derom kan der ingen Tvivl være. Men jeg vender atter her tilbage til den samme Tanke, at der er intet, der er bedre egnet til at underbygge Respekten for dette Krav, Respekten for Bevillingsmyndigheden, end naar Bevillingsmyndigheden, naar Lovgivningsmagten respekterer sine egne Love. Det er dette, som er Ministerens Opgave. Ministerens Opgave er for en stor Del løvbundet, og dette maa man forstaa saaledes, at det er Ministerens Pligt at forelægge til Vedtagelse de Bevillinger, som kræves til Lovens Gennemførelse. Saa kan der naturligvis være Tale om Skøn paa enkelte Omraader, en Konto som Marinens Udrustningskonto, en Konto som Vedligeholdelseskontoen o. s. v. kan være Genstand for Skøn, og der kan man naturligvis i en økonomisk vanskelig Situation gaa ned, men man kan ikke Aar igennem føre en Administration, som ender i Resultater, der er saa lidet tilfredsstillende som de Resultater, der i Øjeblikket foreligger.

Jeg tror, at jeg hermed har faaet klaret mit Partis Stilling. Jeg skal blot endnu sige